

Sygn. akt: I C 763/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko I. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej I. P. na rzecz powoda Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K. kwotę 1.814zł (tysiąc osiemset czternaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości:

a) 8% od dnia 29 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

b) 7% od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany odsetek ustawowych za opóźnienie z tymi odsetkami.

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3. zasądza od pozwanej I. P. na rzecz powoda Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K. kwotę 590zł (pięćset dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 763/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł w dniu 2 lipca 2018 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko I. P. o zapłatę kwoty 3.059,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 29 sierpnia 2015 roku do

dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 30 czerwca 2015 r. umowę pożyczki na kwotę 3000,00 zł, za pośrednictwem platformy internetowej. Jednocześnie z zawarciem pierwszej umowy pożyczki, strony zawierały umowę ramową pożyczki, która określała zasady i warunki zawierania wszystkich umów pożyczek. Po dokonaniu weryfikacji danych osobowych, akceptacji warunków umowy oraz akceptacji warunków spłaty zobowiązania kwota pożyczki została pozwanej przez pożyczkodawcę przekazana. Powód wskazał, że uzgodniona i zaakceptowana przez strony umowy, całkowita należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwana zobowiązała się uiścić wynosiła łącznie 3.059 zł. Powód wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się: kapitał pożyczki w kwocie 3000,00 zł, oprocentowanie umowne w kwocie 1100 zł, prowizja za udzielenie pożyczki o zł. oraz opłaty dodatkowe za monity telefoniczne i pisemne w kwocie 145,00 zł. Pozwana zobowiązała się na podstawie umowy do zwrotu pożyczki do dnia 28 sierpnia 2015 r., natomiast dokonała wpłat na rzecz umowy w łącznej kwocie 1186 zł. Powód podkreślił, iż nabył od (...) Sp. z o.o. w W. wierzytelność przysługującą wobec pozwanej na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2017 roku.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2018 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 1247397/18 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana I. P. nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na dzień 26 października 2018 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 26 października 2018 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny częściowo uwzględniający powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana I. P. zawarła w dniu 30 czerwca 2015 r. z (...) Sp. z o.o. w W. umowę ramową pożyczki, na mocy której pożyczkodawca zobowiązał się do udzielania pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej w sposób i na warunkach określonych w umowie. Na podstawie wniosku złożonego za pośrednictwem należącej do pożyczkodawcy platformy internetowej www.pozyczkowmat.pl w ramach umowy ramowej pozwana otrzymała tytułem pożyczki kwotę 3000,00 złotych, przy czym całkowita kwota do zapłaty wyniosła 4100 zł, a pozwana dokonała wpłat na rzecz pożyczkodawcy w łącznej kwocie 1186 zł.

dowód: umowa ramowa pożyczki nr k. 25-33, potwierdzenie przelewu z dnia 07/07/2015r. k. 35

W ramowej umowie pożyczki ustalono, że kwota pożyczki to 3000 zł, prowizja 1100 zł, całkowita kwota pożyczki to 4100 zł, a całkowity koszt pożyczki to 1100 zł., termin spłaty pożyczki ustalono na dzień 28 lipca 2015 r. W umowie ustalono również, że wysokość opłat windykacyjnych wynosi: 4 zł. za każdy wykonany telefon, 2 zł. za każdy wysłany SMS, 12 zł. za każde pisemne wezwanie do zapłaty.

dowód: umowa ramowa pożyczki k. 25-33

W dniu 30 listopada 2017 roku Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył m.in. wierzytelności wynikające z umów pożyczki zawartych pomiędzy cedentem, a pozwaną I. P., przy czym w treści umowy określono, iż wysokość zobowiązania pozwanej wynosi łącznie 3.059 zł.

dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia. wraz z załącznikiem k. 16-21

Powód wysłał do pozwanej zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 30 listopada 2018 roku i wezwał ją do zapłaty kwoty 3589,92 zł wraz z umownymi odsetkami.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 19.02.2018r. k. 22, zawiadomienie z dnia 19.02.2018r. k. 22v, dowód nadania k. 23)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Zaznaczyć należy, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd na mocy art. 339 § 1 k.p.c. wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. W przypadku stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może również przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda.

W niniejszej sprawie pozwana nie stawiała się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu. Stosownie więc do treści art. 339 § 2 k.p.c. uzasadnione było wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że ustalenie stanu faktycznego w oparciu o twierdzenia powoda może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie.

Nie ulega wątpliwości, że dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej między pozwaną i pierwotnym wierzycielem, oraz że roszczenie wynikające z tej umowy zostało zbyte przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z treści uzasadnienia pozwu wynikało jedynie, iż uzgodniona i zaakceptowana przez strony umowy należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwana zobowiązała się zwrócić to kwota 3059 zł., a w skład całkowitego kosztu pożyczki wchodziły kapitał pożyczki 3000,00 zł, oprocentowanie umowne w kwocie 1100 zł, prowizja za udzielenie pożyczki o zł. oraz opłaty dodatkowe za monity telefoniczne i pisemne w kwocie 145,00 zł. Pozwana zobowiązała się na podstawie umowy do jej zwrotu do dnia 28 sierpnia 2015 r., natomiast dokonała wpłat na rzecz umowy w łącznej kwocie 1186 zł.

W ocenie sądu właśnie dochodzona w pozwie kwota 1100 zł i kwota 145 zł. wzbudziły poważne wątpliwości. W szczególności w treści pozwu powód nie powoływał się na jakiegokolwiek czynności windykacyjne wykonywane przez pierwotnego wierzyciela, skutkujące powstaniem kosztów z tego tytułu. W pozwie podkreślono również, że prowizja dochodzona pozwem wynosi o zł., natomiast odsetki których domaga się powód to kwota 1100 zł., jednocześnie

podkreślając, że pozwana zobowiązała się na podstawie ww. umowy zwrócić 3.059 zł., nie dookreślając co składa się na kwotę 59 zł.

Tak określony stan faktyczny nie dookreślał faktycznej wysokości zobowiązania pozwanej.

Zaistnienie przesłanek do wydania wyroku zaocznego nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia zawarte w pozwie uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Twierdzenia strony zawarte w pozwie powinny być więc w takiej sytuacji zweryfikowane w oparciu o dowody przedłożone przez stronę powodową. Z przedstawionego przez powoda materiału dowodowego w niniejszej sprawie nie wynika tymczasem, aby pierwotny wierzyciel dokonywał czynności w postaci monitów telefonicznych bądź pisemnych, za które miałyby zostać naliczone opłaty w tej wysokości. Powód nie wykazał więc, aby po stronie pierwotnego wierzyciela powstała z tego tytułu wierzytelność wobec pozwanej, którą pożyczkodawca mógłby następnie skutecznie przenieść na rzecz powoda.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej, jak i jego wysokość. Nie wystarczy więc wskazywać, że określona wierzytelność była przedmiotem umowy przelewu - należy jeszcze wykazać, że wierzytelność ta w ogóle po stronie zbywcy powstała. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Sąd dokonując oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy w oparciu o zaoferowany przez stronę powodową materiał dowodowy uznał, że powód nie sprostał ciężarowi dowodowemu w tym zakresie.

W szczególności nie wykazana została żadnym środkiem dowodowym zasadność domagania się odsetek umownych w kwocie 1100 zł, skoro – jak twierdził w uzasadnieniu pozwu powód – pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę 3059 zł. Podkreślić należy, że z umowy nie wynika aby ww. odsetki zostały ustalone w umowie pożyczki na kwotę 1100 zł. Powód nie przedstawił na tę okoliczność jakiegokolwiek dowodu umożliwiającego zweryfikowanie tego twierdzenia. Z przedłożonej do pozwu umowy ramowej pożyczki z dnia 30 czerwca 2015 roku (umowa k. 25v) wynika jedynie, iż na całkowity koszt pożyczki składa się prowizja wynosząca 1100 zł. W związku z powyższym brak podstaw aby obciążać pozwaną domaganych się przez powoda odsetek umownych w wysokości 1100 zł, tym bardziej, że z pozwu wynika, że dochodzona pozwem prowizja wynosi 0 zł.

Tak samo należy ocenić roszczenie dotyczące kosztów monitów telefonicznych i pisemnych. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, sąd nie ustalił, aby pozwana została wezwana przez pierwotnego wierzyciela do uiszczenia ciążącego na niej zobowiązania i aby powstały z tego tytułu jakieś koszty, tym bardziej w kwocie 145,00 zł. Nie ma w aktach sprawy dowodów na te okoliczności. Powód przedłożył natomiast tylko jedno wezwanie i zawiadomienie o przelewie wierzytelności z tego samego dnia, jednakże nie precyzując kosztów z tym związanych. W związku z powyższym brak jest podstaw do zasądzenia jakiegokolwiek kwoty z tytułu monitów czy to pisemnych czy też telefonicznych.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż nawet gdyby pożyczkodawca podjął czynności windykacyjne w formie monitów to wysokość należności przewidzianych z tego tytułu w umowie ramowej (§ 4 umowy przewidywał opłaty w wysokości 12 zł za wezwanie pisemne) ocenić należałoby jako określone na zawyżonym, nieznajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie.

Strona udzielająca pożyczki to przedsiębiorca zajmujący się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi. Dlatego też należałoby

ustalić, czy postanowienia umowy ramowej były dla ich stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia umowy. Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej wynikającej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez przedsiębiorcę (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07).

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek. Ustawodawca wskazał w art. 385¹ § 3 k.c., że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Kodeks cywilny w art. 22¹ k.c. pod pojęciem konsumenta wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W niniejszej sprawie zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nie była związana z działalnością zawodową ani gospodarczą pozwanej.

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają zakres określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Abuzywne postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku VI ACa 262/11).

Postanowienie umowne wskazane jako abuzywne jak już wyżej wskazano nie może dotyczyć sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Zdaniem Sądu, dodatkowe koszty działań upominawczo-windykacyjnych zostały określone w niniejszej sprawie na zawyżonym, niezasadnym żadnego uzasadnienia, poziomie. Opłaty te zostały ustalone w stałej zryczałtowanej kwocie, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie przez powoda opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwanej jako konsumenta.

Koszty windykacyjne określone w umowie pożyczki zawartej z pozwaną nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wspomnianych czynności. Są to koszty nadmierne, a wręcz nawet rażąco wygórowane, nie mają żadnego racjonalnego uzasadnienia i ekonomicznego powiązania z faktycznie poniesionymi wydatkami. Opłaty te stanowiły nie tylko niczym nieuzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy a przede wszystkim ich zasadność nie została wykazana w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu, brak jest podstaw do przerzucania na pożyczkobiorcę kosztów prowadzenia windykacji przedsądowej przez podmiot zajmujący się zawodowo udzielaniem pożyczek. Koszty takowe są bowiem związane z normalnym ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług finansowych i powinny być wliczone przez przedsiębiorcę w koszty bieżącej działalności (każdy pożyczkodawca będący przedsiębiorcą musi się liczyć z tym, że będzie musiał podejmować działania mające na celu odzyskanie udzielonej pożyczki).

Dla wykazania należności obciążających pozwaną z tytułu umowy pożyczki jako dowód nie służy złożona umowa przelewu wierzytelności. Załącznik do tej umowy określa jedynie, iż cedent przy zawieraniu umowy z cesjonariuszem złożył oświadczenie, że łączną kwotę zadłużenia pozwanego z tytułu umowy pożyczki o numerze na dzień zawarcia umowy cesji wynosi 3.059 zł., na którą składa się kwota 3000 zł. z tytułu kapitału oraz nie doprecyzując co składa się na kwotę 59 zł. (porównaj załącznik k. 21). W żaden sposób nie dookreślono tego składnika przedmiotowego zobowiązania oraz sposobu jego wyliczenia.

Wobec powyższego zadaniem sądu nie ma jakichkolwiek podstaw do zasądzenia na rzecz powoda należności określonych jako odsetki umowne oraz opłaty dodatkowe za monity telefoniczne i pisemne.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu zasadnym było uznać żądanie powoda w zakresie kwoty 1814 zł, o czym orzeczono w pkt 1-ym. Powyższa kwota stanowi różnicę pomiędzy należnością główną a kwotą uiszczoną przez pozwaną. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

O odsetkach od zasądzonej należności głównej orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając zgodnie z żądaniem powoda odsetki ustawowe od dnia 29 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Do niezbędnych kosztów po stronie powoda zaliczono uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 100,00 zł, oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900,00 zł, co łącznie dało kwotę 1000,00 zł. Przyjmując, iż powód wygrał w 59%, zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 590,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W myśl art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nadaje wyrokowi zaocznemu uwzględniającemu powództwo rygor natychmiastowej wykonalności. Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd nadał wydanemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.